

Arrest

nr. 250 602 van 8 maart 2021
in de zaak X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 BEERSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 augustus 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2020 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en advocaat K. VAN BELLINGEN en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 mei 2018 diende verzoeker, van Braziliaanse nationaliteit, een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in functie van zijn toenmalige Belgische stiefvader, de

heer F.A.J.M., op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 oktober 2018 nam de gemachtigde van de burgemeester te Halle de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 24 februari 2020 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in functie van zijn huidige Belgische stiefvader, de heer H.C., op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Op 17 augustus 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde), de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52. §4, 5a' lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 24/02/2020 werd ingediend door:

<i>Naam: S. M.</i>	<i>Voornamen: V. H.</i>	<i>Nationaliteit: Brazilië</i>
<i>Geboortedatum: [...]1996</i>	<i>Geboorteplaats: O.</i>	<i>Rr: [...]</i>
<i>Verblijvende te P. 1501 HALLE</i>		

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn stiefvader, de genaamde H., C. M. M. (RR [...]) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2. 3° en art 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon mot gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- Verklaring van L. D. S. J. 14/02/2019 + PP*
- Attest wettelijke samenwoning met de moeder van betrokkene S. A., V. ([...]) en de Belgische referentiepersoon H., C. M. M. (RR [...])*
- Inventaris van de voorgelegde stukken*
- Portal de Cadastras RFB V. H. S. M. Vermoedelijk betreft het een attest voor het hebben van geen eigendommen in het land van herkomst. Bij dit certificaat dient opgemerkt te worden dat het niet vertaald werd door een beëdigd vertaler. Het certificaat stelt dat de referentiepersoon geen eigendom heeft in Brazilië.*
- Verklaring op eer 18/05/2020 C. H.: Betaling van huur door de referentiepersoon, en andere kosten*
- overschrijvingen van de rekening van de referentiepersoon op rekening van V. S. voor het betalen van de huur. Betalingen van de huur voor de maanden mei 2019 tot mei 2020 van 1150€ -1172€. overschrijvingen van andere kosten van (januari en februari 2019) een aantal achterstallige rekeningen te kunnen betalen*
- Attest OCMW 25/02/2020 van betrokkenen*
- Ziekteverzekering*
- Bewijs voldoende huisvesting*

De verklaring van L. D. S. J. 14/02/2019, waaruit zou moeten blijken dat hij de zorg heeft gedragen over betrokkene in het land van herkomst kan niet in aanmerking genomen worden. Gezien een verklaring op eer niet kan getoetst worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

Er werd enkel een onvertaald attest voorgelegd waar vermoedelijk op staat dat betrokkene geen eigendommen bezit in Brazilië.

Enige bewijzen van onvermogen in het land van herkomst of van financiële steun in het land van herkomst werd niet voorgelegd.

Er blijkt trouwens nergens uit het dossier dat betrokkene, sinds zijn laatste weigering tot verblijf, toen hij nog de aanvraag had ingediend in functie van de vorige partner van zijn moeder F. A. J. M. ([...]), in tussentijd naar Brazilië is teruggekeerd. Betrokkene kan dus onmogelijk bewijzen reeds ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Sinds 24/02/2020 is hij samen (met nog met zijn moeder gedomicilieerd op het adres van de Belgische referentiepersoon. Hiervan werden wel bewijzen voorgelegd, nl overschrijvingen van geld om de huur te betalen en achterstallige kosten te betalen. Echter, dit heeft betrekking op de situatie in België en niet op die in het land van herkomst.

Gelet op de bovenstaande elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene, er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon volgende bewijzen voor:

- Loonbrieven referentiepersoon C. H. (xxx) bij CHC DEV BVBA (bedrijfsleider) 2500€ (augustus tot december 2019, januari tot april 2020), (2500€)*
- personenbelasting inkomsten 2018 AJ 2019 dd 20/12/2019*

Met deze voorgelegde documenten wenst de Belgische referentiepersoon mogelijks te bewijzen dat hij bestaansmiddelen heeft die voortkomen uit een zelfstandige activiteit als zaakvoerder van CHC DEV BVBA (ondernemingsnummer=xxx)

Als bewijs van zijn inkomsten uit deze zelfstandige activiteit worden loonfiches voorgelegd. Deze loonfiches kunnen echter niet als voldoende bewijs van bestaansmiddelen worden beschouwd. De referentiepersoon is zelf bedrijfsleider, in hoeverre de informatie op deze loonfiches dan ook overeenstemt met de werkelijkheid kunnen wij aan de hand van die loonfiches niet vaststellen. De loonfiches zijn eigenlijk verklaringen op eer, opgesteld door de referent zelf of op basis van informatie die hij zelf ter beschikking heeft gesteld van een boekhoudkantoor. Het gesolliciteerd karakter van de inhoud van deze loonfiches kan niet worden uitgesloten.

Er wordt wel een officieel document voorgelegd (het aanslagbiljet 2019 inkomsten 2018) van de referentiepersoon. Echter, dit gaat te ver in de tijd terug om ertoe te kunnen besluiten dat de referentiepersoon heden nog steeds een zelfstandige activiteit heeft. Er kan al zeker niet uit besloten worden dat de bestaansmiddelen die heden ter beschikking zijn in dezelfde orde van grootte zijn. Zonder effectieve bewijzen kan dat niet zo maar verondersteld worden. Dit alles dient wel degelijk expliciet te worden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen. Het is aan betrokkene en de referentiepersoon om de nodige gegevens te verstrekken. Voor zover een referentiepersoon wenst aan te tonen bestaansmiddelen te hebben uit een zelfstandige activiteit dient op objectieve wijze te worden aangetoond dat er heden een zelfstandige activiteit plaats vindt, dit kan aan de hand van een volledig

uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen.

Bovendien dient aangetoond te worden dat de zelfstandige ondernemer door die activiteit over een regelmatig en stabiel inkomen ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast kan beschikken. De voorgelegde bewijzen volstaan daartoe niet. Het fiscale attest betreffende de sociale bijdragen van het afgelopen jaar en de meest recente factuur van de huidige sociale bijdragen.

De toetsing van art 40ter kan daarom gebeuren. De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42. §1, tweede lid van de wet van 15 12 1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken,

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had hij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen."

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In de synthesememorie voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, § 2 ,3° en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het recht op eerbiediging van het privé, familie en gezinsleven zoals neergelegd in artikel 8 van het EVRM.

Hij licht het middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing stelt zo in haar motivering ten onrechte dat:
[...]

1. Wat betreft het ten laste zijn in hoofde van verzoeker:

Art 40 bis §2, 3° Vreemdelingenwet bepaalt dat :[...]

In tegenstelling tot de motivering toont verzoeker wel degelijk aan ten laste te zijn van de referentiepersoon (nl. de Heer C. M. M. H.), zijnde de partner van zijn moeder met wie er een contract van wettelijk samenwoning bestaat.

De interpretatie die de Dienst Vreemdelingenzaken in casu toepast om het begrip van "ten laste te zijn" te beoordelen in hoofde van verzoeker is in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Het begrip "ten laste zijn" conform art de art 40 bis en 40 ter van de Vreemdelingenwet is een feitenkwestie die op alle mogelijke manieren mag worden bewezen (zie HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, C-I/05).

De Dienst Vreemdelingenzaken hanteert in casu criteria die gebaseerd zijn op een volstrekt eigen interpretatie van het begrip "ten laste zijn" die veel te streng zijn en op deze wijze door DVZ niet worden getoetst aan de Europese wetgeving.

Ten onrechte stelt het DVZ dat verzoeker reeds een afhankelijkheidsrelatie zou moeten aantonen met de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine hetzij dus Brazilië.

Ten eerste voorziet de wetgeving van art 40 bis en 40 ter Vreemdelingenwet geen enkele minimale duur waarin de Belg, in casu de referentiepersoon de Heer C. M. M. H., aan verzoeker bijstand zou moeten verlenen zelf al wordt dit in casu wel degelijk aangetoond door de stukken m.b.t de overschrijvingen van de referentiepersoon (betalingen huur van mei 2019 tot mei 2020) en andere kosten en achterstallige betalingen die bij de aanvraag door verzoeker werden bijgebracht.

Verder kan DVZ niet eisen dat er al een afhankelijkheidsrelatie bestaande is in het herkomstland tussen verzoeker en de referentiepersoon als er op dat ogenblik nog geen verwantschap stond tussen hen beiden zoals in het geval van verzoeker.

Het is immers zo dat de referentiepersoon pas nadien een wettelijke samenwoning is aangegaan met de moeder van verzoeker, nl. wanneer hij reeds enige tijd in België was.

DVZ mag dus niet eisen (zoals DVZ wel doet in de motivering door te verwijzen naar het gegeven dat verzoeker in tussentijd na de eerste aanvraag niet naar Brazilië is teruggekeerd en volgens DVZ verzoeker onmogelijk kon bewijzen ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine) dat er vooraf een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen het familielid (verzoeker) en de Belgische referentiepersoon als er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen hen beiden.

DVZ gaat dan immers voorbij aan de bewoordingen van de Vreemdelingenwet die enkel zegt of vereist dat de aanvrager dus "te hunne laste" moet zijn (dit is de Belgische referentiepersoon en zijn echtgenoot of partner) en dus niet uitsluitend ten laste moet zijn van de Belg .

Er kan geen betwisting zijn dat de moeder van verzoeker ook mee - tot op heden - instaat voor verzoeker zoals ook steeds in het verleden het geval was in het kader van haar wettelijke onderhoudsplicht toen verzoeker nog tijdelijk in Brazilië verbleef en zijn moeder reeds in België was met de twee andere kinderen.

Verzoeker is als kind, ook toen hij nog in Brazilië was, altijd ten laste geweest van zijn moeder bij haar verblijf in België, nl. de partner van de referentiepersoon.

In die zin heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich reeds uitgesproken nl.:

RvV 24 augustus 2018 , nr 208.196 en RvV 29 februari 2016, nr 163.233.

De voorwaarde van ten laste zijn in het herkomstland geldt evenmin als het gaat om een descendent die in het herkomstland nog geen 21 jaar was (RvV 26 januari 2017, nr 181.327).

Verder wordt het ten laste zijn ook bewezen door de duidelijke stukken die verzoeker heeft bijgebracht nl:

- De verklaring van L. D. S. J.
- Attest wettelijke samenwoning met de moeder van verzoeker en de referentiepersoon
- Inventaris
- Het certificaat uit Brazilië dat aantoont dat verzoeker over geen eigendommen beschikt (Portal de Cadastros RFB)
- Verklaring op eer van de referentiepersoon : bewijzen betaling huur en andere kosten voor verzoeker
- Overschrijvingen van de rekening van de referentiepersoon op rekening van de moeder van verzoeker (huur -achterstallige rekeningen-andere kosten).
- Attest OCMW 25.05.20 van betrokkenen
- Ziekteverzekering
- Bewijs voldoende huisvesting

Verzoeker toont wel degelijk voldoende aan in het herkomstland onvermogen te zijn geweest.

Er is wel degelijk voldaan in hoofde van verzoeker aan alle voorwaarden overeenkomstig art 40 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het verweer van verwerende partij dient opgemerkt dat zelf al is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, dit niet wegneemt dat de Raad toch dient na te gaan in het kader van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en ook of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending dient dan ook te worden onderzocht in het kader van art 40 bis §2-3°, art 40 ter Vreemdelingenwet.

Deze ruime appreciatiebevoegdheid betekent niet dat de verwerende partij hiervan misbruik mag maken hetzij andere vereisten of voorwaarden kan bepalen dan diegene die de wetgeving waartoe zij zelf gehouden is voorzien.

De verwerende partij heeft wel degelijk een onredelijke invulling gegeven aan het begrip "ten laste" zijn door voorop te stellen dat naast het bewijs van de onvermogenheid van verzoeker eveneens diende te worden aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon hetzij zijn stiefvader.

Verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat "te hunne laste" conform art 40 bis §2-3 verwijst naar meerdere personen dit is de Belgische referentiepersoon/zijn echtgenoot of zijn partner.

Er staat nergens dat verwerende partij uitsluitend ten laste dient te zijn van de Belgische referentiepersoon alleen.

Verwerende partij gaat ook in haar nota volledig voorbij aan het gegeven dat verzoeker reeds voor zijn komst naar België in ieder geval ook volledig financieel afhankelijk was van zijn moeder !

Deze is de partner van zijn stiefvader en met dit aspect wordt totaal geen rekening gehouden.

De wet bepaalt niet dat verzoeker uitsluitend ten laste moet zijn van de Belg-stiefvader.

Als de afhankelijkheid reeds moet bestaan in het land van herkomst voor verzoeker , dan wordt dit wel degelijk aangetoond alleen al op basis van de steun die de moeder van verzoeker steeds heeft verleend tav haar zoon in Brazilië en dit in het kader van haar onderhoudsverplichting zelf wanneer zij reeds in België verbleef.

Er is dus sinds het verblijf van verzoeker in Brazilië en dit tot op heden in België een reële afhankelijkheid van verzoeker tav zijn moeder maar nu ook tav zijn stiefvader met wie zijn moeder een geregistreerd partnerschap heeft.

Volgens de bewuste richtlijn 2004/38/EG alle relevante bewijzen in aanmerking moeten worden genomen voor de beoordeling van het ten laste zijn.

Dat er geen voorwaarden worden gesteld aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond.

Dat het bewijs met alle middelen van recht mag bewezen worden.

Aan de voorwaarde van ten laste zijn is in ieder geval door verzoeker voldaan zelf vooraleer hij naar België kwam nu hij werd ondersteund door zijn moeder, zelf geen eigen inkomsten had in Brazilië en evenmin over eigendommen beschikte.

Verwerende partij heeft wel degelijk geen rekening gehouden met de bewijzen die werden bijgebracht omtrent het ten laste zijn in Brazilië en België.

2. Wat betreft de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de Belg

Art 40 ter bepaalt immers: [...]

3. Wat betreft het bewijs van onvermogen in hoofde van verzoeker

Verzoeker bewijst in ieder geval dat hij geen inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de referentiepersoon en zijn eigen moeder.

Verzoeker bracht wel degelijk het bewijs bij dat hij geen onroerende goederen heeft in het herkomstland waar DVZ zelf naar verwijst in de beslissing.

Ook het attest van L. D. S. J. moet in aanmerking worden genomen.

Er dient opgemerkt te worden dat men moeilijk dan hetgeen wordt bijgebracht, een negatief bewijs kan leveren van onvermogen.

DVZ creëert opnieuw eigen voorwaarden of criteria die strijdig zijn met de mededeling van de Europese Commissie omdat lidstaten van de feitelijke situatie moeten uitgaan en niet van hypothetische omstandigheden.

Volgens de eerdere rechtspraak van de RvV vereist het begrip "ten laste zijn" hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon waarbij het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is (RvV 26 oktober 2018, nr 211.725).

Verder is het zo dat DVZ bij de analyse van het dossier van verzoeker moet uitgaan van de feitelijke situatie in het herkomstland en niet moet oordelen waarom de afhankelijkheid bestaat vb door te verwijzen naar de eerdere aanvraag die door verzoeker werd gedaan m.b.t de vroegere partner van zijn moeder.

(HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 18 juni 1987, Lebon, 316/85).

4. Wat betreft de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur:

Er bestaat trouwens een kennelijk onevenwicht tussen de nadelige gevolgen die deze negatieve beslissing voor verzoeker veroorzaakt wanneer hij zonder enige omkadering van zijn familie (moeder, zussen) allen in België naar Brazilië moeten terugkeren waarbij de overheid niet weergeeft wat dergelijke kennelijke wanverhouding motiveert met de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

De gebruikte motivering is niet alleen ontoereikend, onjuist maar ook niet redelijk te verantwoorden.

5. Wat betreft de schending van de eerbiediging van het privé, gezins en familiaal leven art 8 EVRM

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

DVZ motiveert op geen enkele wijze waarom verzoeker zijn recht op familieleven mag geschonden worden rekeninghoudend met de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verwerende partij argumenteert hierbij ten onrechte dat nu er geen bevel werd betekend er geen schending is van art 8 EVRM dit terwijl verzoeker in onwettig verblijf is bij deze afwijzing en hierdoor niet meer kan blijven ..

Verzoekende partij heeft geen andere familieleden dan deze in België.

Zijn zussen en halfzus verblijven hier met zijn moeder in België.

Een verplichte terugkeer betekent in ieder geval dat hij dan geen recht heeft op een familieleven met deze leden.

Besluit: Wegens schending van voormelde middelen dient de bestreden beslissing dan ook te worden vernietigd."

In het eerste onderdeel van het middel gaat verzoeker in op de vereiste van het ten laste zijn van de referentiepersoon. Verzoeker meent wel degelijk aangetoond te hebben ten laste te zijn van de referentiepersoon, zijnde de huidige Belgische wettelijke partner van zijn moeder. Verzoeker stipt aan dat hij conform het arrest Reyes het "ten laste zijn" conform artikel 40bis iuncto 40ter van de Vreemdelingenwet mag aantonen op alle mogelijke manieren. Volgens verzoeker vereist de gemachtigde ten onrechte dat het ten laste zijn en dus de afhankelijkheidsverhouding al moet aangetoond zijn van in het herkomstland, dus Brazilië. De voormelde wetsartikelen voorzien niet in een minimale duur waarin de Belg aan verzoeker bijstand zou moeten verlenen, zelfs al heeft hij dat in casu wel aangetoond met overschrijvingen van de referentiepersoon aangaande achterstallige betalingen en betaling van de huur. Vervolgens stipt verzoeker aan dat de gemachtigde niet mag vereisen dat al een afhankelijkheidsrelatie bestaande is in het herkomstland, als de verwantschapsband tussen verzoeker en de referentiepersoon toen nog niet bestond. De moeder van verzoeker is immers pas nadien een wettelijke samenwoning aangegaan met zijn huidige stiefvader. Verzoeker meent dat de gemachtigde is voorbijgegaan aan de bewoordingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, die enkel vereisen dat verzoeker "te hunnen laste" moet zijn, dit betreft de Belgische referentiepersoon en zijn echtgenoot of partner, en dus niet uitsluitend ten aanzien van de Belgische referentiepersoon. Dit houdt in dat verzoeker niet uitsluitend ten laste moet zijn van de Belg-stiefvader. Volgens verzoeker kan niet betwist worden dat verzoeker zijn moeder ook mee instaat voor hem, zoals ook steeds in het verleden het geval was in het kader van haar wettelijke onderhoudsplicht toen verzoeker nog in Brazilië verbleef en zij reeds in België was met de twee andere kinderen. Hij stelt reeds voor zijn komst naar België volledig financieel afhankelijk geweest te zijn van zijn moeder. Verzoeker vervolgt dat de voorwaarde van het ten laste zijn in het herkomstland evenmin geldt als het gaat om een descendent die in het herkomstland nog geen 21 jaar was. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde geen rekening gehouden met de bewijzen die zijn bijgebracht omtrent het ten laste zijn in Brazilië en België.

In het derde onderdeel gaat verzoeker in op het bewijs van onvermogen en stelt hij wel bewezen te hebben geen inkomsten te hebben om rond te komen zonder de financiële steun van de Belgische referentiepersoon en zijn moeder. Hij stipt aan een bewijs dat hij geen onroerende goederen bezit in het herkomstland te hebben voorgelegd en meent dat ook het attest van L.D.S.J. in aanmerking moet worden genomen. Verzoeker voert aan dat het moeilijk is een negatief bewijs van onvermogen te leveren en stelt dat de gemachtigde weer eigen voorwaarden of criteria toevoegt die strijdig zijn met de mededeling van de Europese commissie, waaruit blijkt dat van de feitelijke situatie moet worden uitgegaan in België en in het herkomstland en niet van een hypothetische. De gemachtigde zou daarom niet mogen verwijzen naar het feit dat verzoeker nog een eerdere aanvraag heeft gedaan in functie van een vroegere partner van zijn moeder.

In het vierde onderdeel meent verzoeker dat er sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel, nu er een kennelijk onevenwicht is tussen de nadelige gevolgen van de bestreden beslissing wanneer hij zonder enige omkadering van zijn moeder en zussen alleen naar Brazilië moet terugkeren. In dezelfde zin stelt hij in het vijfde onderdeel dat zijn recht op een familieleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM wordt geschonden nu de gemachtigde hierover niet motiveert. Hij meent dat verweerder in de nota ten onrechte aanstipt dat nu er geen bevel is ter kennis gebracht, er ook geen schending is van artikel 8 van het EVRM. Hij stipt aan dat de bestreden beslissing ook inhoudt dat hij hier niet meer kan blijven. Hij concludeert dat hij geen andere familieleden heeft dan die in België, nl. zijn moeder, zussen en halfzus en dat een terugkeer inhoudt dat hij geen recht heeft op een familieleven met hen.

Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel, verklaart hij niet welke verwachtingen gecreëerd werden door de administratie, die niet ingelost werden. Gezien verzoeker aldus verzuimt in concreto aan te tonen op welke wijze het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden, is het middel wat de schending van het rechtszekerheidsbeginsel betreft, onontvankelijk.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, het afdoende karakter van de motivering, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, in casu artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. [...]"

Artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° [...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Uit de samenlezing van de voormelde wetsbepalingen blijkt dat verzoeker, die bij het indienen van de aanvraag, zijnde op 24 februari 2020, ouder was dan 21 jaar, dus onder meer moet aantonen dat hij overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet "te hunnen laste" is. Dit houdt in: het ten laste zijn als bloedverwant in neergaande lijn van de Belgische referentiepersoon en zijn partner, zijnde zijn moeder. Daarnaast dient hij aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde betwist dat verzoeker ten laste is van de Belgische referentiepersoon en tegelijk van oordeel is dat deze Belgische stiefvader niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De voormelde voorwaarden zijn cumulatief, dermate dat indien aan een van de voormelde voorwaarden niet is voldaan, de gemachtigde de aanvraag tot gezinshereniging kan weigeren. Bijgevolg dient verzoeker de onregelmatigheid van beide motieven aan te tonen opdat de Raad kan overgaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Discussiepunt is onder meer de vraag of de gemachtigde kan vereisen dat is aangetoond dat verzoeker reeds van in het herkomstland ten laste was van zijn Belgische stiefvader. Volgens verzoeker kan dit niet aangezien er nog geen verwantschapsband bestond tussen hemzelf en zijn Belgische stiefvader, nu de wettelijke samenwoning tussen zijn Belgische stiefvader en zijn moeder pas werd geregistreerd op 6 februari 2020, terwijl hij reeds in januari 2018 naar België is gekomen.

Uit de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, waarnaar verzoeker verwijst, blijkt dat de vereiste van het ten laste zijn, reeds in het herkomstland moet bestaan (HvJ 9 januari 2007, *Jia t. Migrationsverket*, C-1/05, punt 37, HvJ 16 januari 2014, *Flora May Reyes t. Migrationsverket*, C-423/12, punt 24). Echter die rechtspraak is thans niet van toepassing. De Raad stelt vast dat de aanvraag van verzoeker gebeurt in functie van de Belgische stiefvader. Er blijkt niet dat zijn Belgische stiefvader gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling kan evenwel aan de orde zijn, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht. Verzoekers aanvraag is gesteund op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het blijkt evenwel niet dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 'tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamd "statische" Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die "Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen" en dat "de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie" (*Parl. St. Kamer*, nr. 53/0443-14, 150).

In een zuiver interne situatie heeft de Raad van State dienaangaande reeds gesteld dat de voorwaarde van het ten laste "zijn" in artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet inhoudt dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk

sprake is van familieleden “*die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen*”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet het gaan om een toestand die in het land van herkomst bestaat. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Hieruit blijkt aldus dat volgens de Raad van State ook voor interne situaties een toestand van ten laste zijn in het land van herkomst moet bestaan.

In casu erkent verzoeker dat er geen toestand bestond van ten laste zijn ten aanzien van zijn Belgische stiefvader in het herkomstland Brazilië. Hij stipt evenwel aan dat het evident is dat hij ten laste was van zijn moeder en dat artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet duidelijk spreekt over “te hunnen laste” zijn. Verzoeker stelt dat er een reële afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van zijn moeder bestond in Brazilië, dit op grond van haar onderhoudsverplichting, dat verweerder er in de nota ook aan voorbijgaat dat hij voor zijn komst naar België ook volledig financieel afhankelijk was van zijn moeder en dat er geen rekening is gehouden met de bewijzen die werden bijgebracht omtrent het ten laste zijn in Brazilië. Verzoeker verwijst dienaangaande ook naar rechtspraak van de Raad.

De Raad stelt evenwel vast dat de feiten die aanleiding gegeven hebben tot zijn arrest nr. 208 196 van 24 augustus 2018 duidelijk verschillen van de huidige zaak. In voormeld arrest was de verzoekende partij bij haar vertrek uit het herkomstland nog geen 21 jaar. Voor een persoon beneden de leeftijd van 21 jaar, vereist artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet niet dat men het ten laste zijn moet bewijzen. Bovendien was die verzoekende partij samen met de moeder uit het herkomstland naar België gereisd.

In casu werd verzoeker op 27 september 2017 21 jaar en is hij pas begin januari 2018 naar België gekomen. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat verzoeker bewijzen heeft bijgebracht van het ten laste zijn van zijn moeder in het land van herkomst. Dit kan in casu ook niet zonder meer verondersteld worden. Er blijkt uit de feitelijke uiteenzetting die verzoeker zelf doet, dat hij in Brazilië na de scheiding van zijn ouders, anders dan zijn twee zussen, bij zijn biologische vader is gebleven. Volgens zijn verklaringen zou verzoeker, nadat zijn biologische vader een nieuw huwelijk was aangegaan, eerst in Brazilië opgevangen zijn bij een vriend, de heer L.S.J. Dit wordt ook gesteld in het voorgelegde attest van de heer L.S.J. Vervolgens zou verzoeker in januari 2018 naar België gekomen zijn, waarna hij op 25 mei 2018 een eerste aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft gedaan in functie van een tweede echtgenoot van zijn moeder, de heer F.A.J.M. De Raad meent dus dat in casu niet zonder meer kan aangenomen worden dat verzoeker ook volledig financieel afhankelijk was van zijn moeder voor zijn komst naar België, zoals hij aanvoert. Waar verzoeker aantipt dat zijn moeder, ook als zij al in België verbleef, hoe dan ook altijd een onderhoudsverplichting heeft gehad, volgend op de scheiding met zijn biologische vader, kan dit argument op zich niet volstaan, doch dient het in concreto aangetoond te worden.

Evenmin blijkt dat er geen rekening zou gehouden zijn met bewijzen die werden voorgebracht over het ten laste zijn in Brazilië. Verzoeker stipt aan dat er is aangetoond dat hij geen inkomsten had in Brazilië en evenmin over eigendom beschikte. De Raad moet de gemachtigde in de bestreden beslissing evenwel volgen dat er enkel een onvertaald attest is voorgelegd, waar eventueel vermoedelijk op staat dat hij geen eigendommen heeft in Brazilië. De gemachtigde kon op zorgvuldige en redelijke wijze vaststellen dat er geen bewijzen van financiële steun in het herkomstland voorliggen en dat wat betreft het onvermogen enkel een onvertaald attest voorligt. Waar verzoeker stelt dat ook rekening moet gehouden worden met het attest van de heer L.S.J., blijkt dat de gemachtigde dat ook gedaan heeft door te argumenteren dat dit een verklaring op eer betreft, die niet kan getoetst worden op haar feitelijke en waarachtigheid en daarom niet kan aanvaard worden. De Raad heeft supra ook reeds gesteld dat dit attest veeleer aantoont dat hij door deze man een aantal maanden is opgevangen in Brazilië en hieruit dus ook niet kan blijken dat verzoeker ten laste was van zijn moeder.

De Raad volgt verzoeker ook niet dat de gemachtigde niet zou mogen verwijzen naar het feit dat verzoeker nog een eerdere aanvraag heeft gedaan in functie van een vroegere partner van zijn moeder. Hiermee houdt de gemachtigde juist rekening met de feitelijke situatie en niet met een hypothetische. Verder blijkt wel dat vele bewijzen van financiële steun van de Belgische referentiepersoon, de heer H.C., aan verzoeker (en zijn moeder) voorliggen, blijkens de bankafschriften voor de betalingen van de huur en achterstallige kosten, doch deze betreffen allen de situatie in België, hetgeen de gemachtigde terecht kon vaststellen.

De Raad dient dan ook te concluderen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het herkomstland “te hunnen laste” was, in de zin van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit motief kan de bestreden beslissing schragen.

Nu niet aan deze voorwaarde is voldaan, kon de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden weigeren. Gezien het cumulatief karakter van de wettelijke voorwaarden, hoeft de Raad dus niet verder in te gaan op het onderdeel dat in het middel is ontwikkeld betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Waar verzoeker in het vierde onderdeel meent dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en de motieven ontoereikend en onjuist zijn, volgt de Raad niet. Verzoeker stelt dat hij zonder omkadering van zijn moeder en zussen alleen naar Brazilië zou moeten terugkeren, maar gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing niet is vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde diende dan ook niet te motiveren over een eventueel onevenwicht dat uit een bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen ontstaan. Verder licht verzoeker ook niet toe op welke onjuiste motieven hij doelt. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, de materiële of de formele motiveringsplicht blijkt niet.

Waar verzoeker in het vijfde onderdeel ingaat op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wat betreft zijn familieleden en stelt dat de gemachtigde op geen enkele wijze heeft gemotiveerd waarom zijn familieleden mag geschonden worden in het licht van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht blijkt (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Verder kan worden vastgesteld dat volgens de rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof de proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM, in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en mutatis mutandis GwH 121/2013 26 september 2013, B. 64.7 en 64.8). De Raad heeft supra reeds vastgesteld dat op correcte wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de Belgische referentiepersoon of zijn partner.

Bijgevolg wordt, wat betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen schending aangenomen van artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing inhoudt dat hij geen recht heeft op een familieleden met zijn moeder, zussen en halfzus, het voor verzoeker mogelijk is om zijn familieleden op basis van moderne communicatiemiddelen verder te onderhouden. Er blijkt immers ook uit de feiten dat verzoeker pas sedert recent, begin 2018, een familieleden leidt onder hetzelfde dak met die familieleden. Verzoeker heeft voorheen altijd een familieleden op afstand geleid.

Verder stipt verweerder in de nota terecht aan dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Bijgevolg kan ook geen schending worden aangenomen van de eventuele negatieve verplichting, die voortvloeit uit het bepaalde in artikel 8 van het EVRM.

Het middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES